

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího rozšířeného senátu)

10. ledna 2017*

„Mimosmluvní odpovědnost — Přesnost žaloby — Promlčení — Přípustnost — Článek 47 Listiny základních práv — Přiměřená lhůta soudního rozhodování — Majetková újma — Vzniklé ztráty — Úroky z částky nezaplacené pokuty — Náklady na bankovní záruku — Ztráta příležitosti — Nemajetková újma — Příčinná souvislost“

Ve věci T-577/14,

Gascogne Sack Deutschland GmbH, se sídlem ve Wiedě (Německo),

Gascogne, se sídlem v Saint-Paul-les-Dax (Francie),

zastoupené F. Puelem, E. Durandem a L. Marchalem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské unii, zastoupené Soudním dvorem Evropské unie, původně zastoupeným A. Placcem, poté J. Inghelramem a S. Chantre, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Evropskou komisí, zastoupenou N. Khanem, V. Bottkou a P. van Nuffelem, jako zmocněnci,

vedlejší účastníci,

jejímž předmětem je návrh na základě článku 268 SFEU, směřující k získání náhrady újmy, která měla vzniknout žalobkyním z důvodu délky řízení před Tribunálem v rámci věcí, ve kterých byly vydány rozsudky ze dne 16. listopadu 2011, *Groupe Gascogne v. Komise* (T-72/06, nezveřejněný, EU:T:2011:671), a ze dne 16. listopadu 2011, *Sachsa Verpackung v. Komise* (T-79/06, nezveřejněný, EU:T:2011:674),

TRIBUNÁL (třetí rozšířený senát),

ve složení S. Papasavvas, předseda, I. Labucka, E. Bieliūnas (zpravodaj), V. Kreuschitz a I. S. Forrester, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: G. Predonzani, rada,

* Jednací jazyk: francouzština.

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 28. června 2016,
vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Návrhy došlými kanceláři Tribunálu dne 23. února 2006 společnost Sachsa Verpackung GmbH, nyní Gascogne Sack Deutschland GmbH, a společnost Groupe Gascogne SA, nyní Gascogne, podaly žaloby proti rozhodnutí Komise C(2005) 4634 ze dne 30. listopadu 2005 v řízení podle článku [101 SFEU] (věc COMP/F/38.354 – Průmyslové pytle) (dále jen „rozhodnutí C(2005) 4634“). V žalobách se v podstatě domáhaly, aby Tribunál zrušil toto rozhodnutí v části, v níž se jich týkalo, nebo, podpůrně, aby snížil výši pokuty, která jim byla uložena.
- 2 Rozsudky ze dne 16. listopadu 2011, Groupe Gascogne v. Komise (T-72/06, nezveřejněný, EU:T:2011:671), a ze dne 16. listopadu 2011, Sachsa Verpackung v. Komise (T-79/06, nezveřejněný, EU:T:2011:674), Tribunál tyto žaloby zamítl.
- 3 Návrhy došlými dne 27. ledna 2012 společnostmi Gascogne Sack Deutschland a Groupe Gascogne podaly kasační opravné prostředky proti rozsudkům ze dne 16. listopadu 2011, Groupe Gascogne v. Komise (T-72/06, nezveřejněný, EU:T:2011:671), a ze dne 16. listopadu 2011, Sachsa Verpackung v. Komise (T-79/06, nezveřejněný, EU:T:2011:674).
- 4 Rozsudky ze dne 26. listopadu 2013, Gascogne Sack Deutschland v. Komise (C-40/12 P, EU:C:2013:768), a ze dne 26. listopadu 2013, Groupe Gascogne v. Komise (C-58/12 P, EU:C:2013:770), Soudní dvůr tyto kasační opravné prostředky zamítl.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

- 5 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 4. srpna 2014 žalobkyně, společnosti Gascogne Sack Deutschland a Gascogne, podaly projednávanou žalobu proti Evropské unii, zastoupené Soudním dvorem Evropské unie.
- 6 Samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 17. listopadu 2014 Soudní dvůr Evropské unie vznesl námitku nepřipustnosti na základě čl. 114 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu ze dne 2. května 1991.
- 7 Usnesením ze dne 2. února 2015, Gascogne Sack Deutschland a Gascogne v. Evropská unie (T-577/14, nezveřejněné, EU:T:2015:80), Tribunál zamítl námitku nepřipustnosti vznesenou Soudním dvorem Evropské unie a rozhodl, že o náhradě nákladů řízení bude rozhodnuto později.
- 8 Návrhem došlým kanceláři Soudního dvora dne 11. března 2015 Soudní dvůr Evropské unie podal kasační opravný prostředek, zapsaný do rejstříku pod číslem věci C-125/15 P proti usnesení ze dne 2. února 2015, Gascogne Sack Deutschland a Gascogne v. Evropská unie (T-577/14, nezveřejněné, EU:T:2015:80).
- 9 Usnesením ze dne 14. dubna 2015 předseda třetího senátu Tribunálu na návrh Soudního dvora Evropské unie přerušil řízení v projednávané věci do vydání rozhodnutí Soudního dvora, jímž bude ukončeno řízení ve věci C-125/15 P, Soudní dvůr v. Gascogne Sack Deutschland a Gascogne.

- 10 Usnesením ze dne 18. prosince 2015, Soudní dvůr v. Gascogne Sack Deutschland a Gascogne (C-125/15 P, nezveřejněné, EU:C:2015:859), byla věc vyškrtuta z rejstříku Soudního dvora.
- 11 V návaznosti na rozhodnutí o pokračování v řízení v projednávané věci Evropská komise samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 15. ledna 2016 podala návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Soudního dvora Evropské unie.
- 12 Dne 17. února 2016 Soudní dvůr Evropské unie předložil žalobní odpověď.
- 13 Téhož dne Tribunál předal projednávanou věc třetímu rozšířenému senátu.
- 14 Dne 2. března 2016 Tribunál rozhodl, že není nutná druhá výměna spisů účastnic řízení. V rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu Tribunálu kromě toho Tribunál vyzval Soudní dvůr Evropské unie, aby uvedl, zda požádal o souhlas žalobkyně a Komise a získal tento souhlas proto, aby mohl předložit některé dokumenty, které byly obsaženy v přílohách žalobní odpovědi a týkaly se věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 16. listopadu 2011, *Groupe Gascogne v. Komise* (T-72/06, nezveřejněný, EU:T:2011:671, dále jen „věc T-72/06“), a ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 16. listopadu 2011, *Sachsa Verpackung v. Komise* (T-79/06, nezveřejněný, EU:T:2011:674, dále jen „věc T-79/06“).
- 15 Usnesením ze dne 15. března 2016, *Gascogne Sack Deutschland a Gascogne v. Evropská unie* (T-577/14, nezveřejněné, EU:T:2016:189), předseda třetího rozšířeného senátu Tribunálu vyhověl návrhu Komise na vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Soudního dvora Evropské unie a upřesnil, že Komise má práva stanovená v čl. 116 odst. 6 jednacího řádu ze dne 2. května 1991.
- 16 Dne 18. března 2016 Soudní dvůr Evropské unie odpověděl na otázku uvedenou v bodě 14 výše. Navrhl Tribunálu, aby primárně rozhodl, že si Soudní dvůr nemusel vyžádat a získat souhlas žalobkyně a Komise k předložení dokumentů týkajících se věcí T-72/06 a T-79/06 a, podpůrně, aby konstatoval, že žalobkyně a Komise udělily tento souhlas implicitně. Podpůrněji Soudní dvůr Evropské Unie navrhl, aby s jeho odpovědí bylo zacházeno jako s návrhem na organizační procesní opatření směřujícím, k tomu, aby Tribunál nařídil v rámci projednávané žaloby předložení dokumentů tvořících spis ve věcech T-72/06 a T-79/06 a zejména dokumentů přiložených v příloze k žalobní odpovědi.
- 17 Dne 4. dubna 2016 předseda třetího rozšířeného senátu Tribunálu rozhodl zaprvé o vynětí dokumentů, které byly obsaženy v přílohách žalobní odpovědi předložené v projednávané věci a týkaly se věcí T-72/06 a T-79/06, ze spisu. Toto rozhodnutí bylo odůvodněno jednak tím, že Soudní dvůr Evropské unie nepožádal o souhlas účastnic řízení ve věcech T-72/06 a T-79/06 proto, aby mohl předložit uvedené dokumenty, ani tento souhlas neobdržel, a jednak tím, že nepožádal o přístup do spisu uvedených věcí na základě čl. 38 odst. 2 jednacího řádu. Zadruhé předseda třetího rozšířeného senátu Tribunálu rozhodl na základě čl. 88 odst. 3 jednacího řádu vyzvat žalobkyně, aby se vyjádřily k návrhu na organizační procesní opatření, který byl učiněn podpůrněji Soudním dvorem Evropské unie v jeho odpovědi ze dne 18. března 2016, uvedené v bodě 16 výše.
- 18 Dne 20. dubna 2016 žalobkyně navrhly, aby Tribunál zamítl návrh na organizační procesní opatření podaný Soudním dvorem Evropské unie z důvodu, že tento návrh nesplňuje podmínky článku 88 jednacího řádu a vedl by k obcházení pravidel o provádění důkazů a o přístupu ke spisu stanovených tímto řádem.
- 19 Dne 27. dubna 2016 Tribunál konstatoval, že připravení projednávané věci a její rozhodnutí vyžadují s ohledem na její předmět, aby měl k dispozici spis ve věcech T-72/06 a T-79/06. V rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu tak Tribunál rozhodl vložit do spisu projednávané věci spisy ve věcech T-72/06 a T-79/06.

- 20 Soudní dvůr Evropské unie požádal dne 8. června 2016 o doručení spisů ve věcech T-72/06 a T-79/06; žalobkyně tak učinily dne 20. června 2016.
- 21 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na ústní otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 28. června 2016.
- 22 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
- konstatoval mimosmluvní odpovědnost Unie z důvodu, že v řízení před Tribunálem nebyly dodrženy požadavky vážící se k dodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování;
 - uložil Unii povinnost zaplatit přiměřenou a úplnou náhradu majetkové i nemajetkové újmy, které byly žalobkyním způsobeny v důsledku protiprávního jednání Unie, odpovídající níže uvedeným částkám, spolu s kompenzačními úroky a úroky z prodlení o sazbě používané Evropskou centrální bankou (ECB) na její hlavní refinanční operace, zvýšené o dva procentní body, ode dne podání této žaloby:
 - 1 193 467 eur z titulu ztrát vzniklých z důvodu placení dodatečných zákonných úroků z nominální výše sankce uložené Komisí po uplynutí přiměřené lhůty;
 - 187 571 eur z titulu ztrát vzniklých z důvodu dodatečných plateb za bankovní záruku po uplynutí přiměřené lhůty;
 - 2 000 000 eur z titulu ušlého zisku, respektive ztrát vzniklých z důvodu „nejistoty“;
 - 500 000 eur z titulu nemajetkové újmy;
 - podpůrně, bude-li konstatováno, že výše způsobené újmy musí být přehodnocena, nařídil provedení znaleckého posudku podle čl. 65 písm. d), čl. 66 odst. 1 a článku 70 jednacího řádu ze dne 2. května 1991;
 - uložil Unii náhradu nákladů řízení,
- 23 Soudní dvůr Evropské unie, podporovaný Komisí, navrhuje Tribunálu, aby:
- primárně odmítl žalobu jako nepřijatelnou;
 - podpůrně, zamítl návrh na náhradu údajné majetkové a nemajetkové újmy jako neopodstatněný;
 - podpůrněji, zamítl návrh na náhradu škody jako neopodstatněný v části, v níž se vztahuje k údajné majetkové újmě, a přiznal žalobkyním náhradu údajné nemajetkové újmy v maximální výši 5 000 eur;
 - uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

A – K přípustnosti

- 24 Soudní dvůr Evropské unie vznáší dvě námitky nepřijatelnosti, vycházející zprv z nedostatku jasnosti a přesnosti žaloby a zadruhé z toho, že marně uplynula lhůta k podání návrhu na náhradu údajné nemajetkové újmy.

1. K námitce nepřipustnosti vznesené primárně a vycházející z nedostatku jasnosti a přesnosti žaloby

- 25 Na základě článku 21 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie ve spojení s článkem 53 prvním pododstavcem uvedeného statutu a čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu ze dne 2. května 1991 musí každá žaloba obsahovat uvedení předmětu sporu a stručný popis dovolávaných žalobních důvodů. Tento popis musí být dostatečně jasný a přesný, aby umožnil žalovanému připravit si obhajobu a Tribunálu o žalobě rozhodnout případně bez dalších podpůrných informací. Za účelem zajištění právní jistoty a řádného výkonu spravedlnosti je k přípustnosti žaloby nezbytné, aby základní skutkové a právní poznatky, na kterých je žaloba založena, vycházely přinejmenším stručně, avšak soudržným a srozumitelným způsobem, ze samotného textu žaloby. Konkrétně proto, aby byly splněny tyto požadavky, musí žaloba na náhradu škody domněle způsobené orgánem Unie obsahovat údaje, které umožňují určit jednání, které žalobce orgánu vytýká, důvody, na základě kterých má za to, že mezi tímto jednáním a škodou, o které tvrdí, že ji utrpěl, existuje příčinná souvislost, jakož i charakter a rozsah této škody (viz rozsudek ze dne 7. října 2015, Accorinti a další v. ECB (T-79/13, EU:T:2015:756, bod 53 a citovaná judikatura).
- 26 S přihlédnutím k těmto úvahám je třeba posoudit argumenty předložené Soudním dvorem Evropské unie.

a) K totožnosti poškozeného údajnou majetkovou a nemajetkovou újmou

- 27 Soudní dvůr Evropské unie tvrdí, že žaloba musí být prohlášena za nepřipustnou, neboť postrádá jasnost a přesnost, pokud jde o totožnost poškozeného údajnou majetkovou a nemajetkovou újmou.
- 28 V tomto ohledu zaprvé z žaloby a z dokumentů, které jsou k ní přiloženy, vyplývá, že žaloba byla podána současně společnostmi Gascogne a společností Gascogne Sack Deutschland. Kromě toho návrhová žádání předložená v žalobě směřují k náhradě majetkové a nemajetkové újmy vzniklé žalobkyním z důvodu délky soudního rozhodování ve věcech T-72/06 a T-79/06, které se týkaly společností Gascogne a Gascogne Sack Deutschland.
- 29 Zadruhé, pokud jde o údajnou majetkovou újmu, Soudní dvůr Evropské unie se omezuje na tvrzení, že žalobkyně neprokazují existenci takové újmy na jejich straně. Argumenty předložené Soudním dvorem Evropské unie týkající se určení poškozeného údajnou majetkovou újmou tedy musí být případně přezkoumány ve fázi posouzení opodstatněnosti projednávané žaloby.
- 30 Zatřetí, pokud jde o údajnou nemajetkovou újmu, je pravda, že znění žaloby není jednoznačné. Nicméně vzhledem k obsahu celé žaloby a vzhledem k vysvětlením poskytnutým žalobkyněmi při jednání, ke kterým se Soudní dvůr Evropské unie mohl vyjádřit, je třeba konstatovat, že žaloba směřuje k náhradě nemajetkové újmy vzniklé každé z žalobkyň.
- 31 Pokud jde o poškozeného údajnou újmou, obsah žaloby umožnil Soudnímu dvoru Evropské unie, aby si připravil obhajobu, a Tribunálu, aby rozhodl o žalobě.
- 32 Tvrzení Soudního dvora Evropské unie vycházející z nedostatku jasnosti a přesnosti žaloby, pokud jde o totožnost poškozeného dovolávanou újmou, tedy musí být zamítnuto. Kromě toho a ze stejných důvodů musí být zamítnuto i tvrzení Soudního dvora Evropské unie vycházející z případné neexistence právního zájmu společnosti Gascogne Sack Deutschland na podání žaloby.

b) K příčině, podstatě a rozsahu údajné nemajetkové újmy

- 33 Soudní dvůr Evropské unie tvrdí, že žaloba musí být prohlášena za nepřipustnou, neboť postrádá jasnost a přesnost, pokud jde o příčinu, podstatu a rozsah údajné nemajetkové újmy.

- 34 V tomto ohledu je třeba zaprvé zdůraznit, že argument Soudního dvora Evropské unie, podle kterého z žaloby vyplývá, že dovolávaná nemajetková újma může vyplývat z obecného hospodářského kontextu nebo obtíže žalobkyně najít kupce, spadá do posouzení opodstatněnosti žaloby a konkrétně existence příčinné souvislosti mezi dovolávaným porušením a údajnou nemajetkovou újmou.
- 35 Zadruhé, pokud jde o podstatu dovolávané nemajetkové újmy, je pravda, že argumentace žalobkyně je stručná, když vypočítávají nemajetkovou újmu, která jim vznikla. Tato argumentace se zdá nicméně dostatečná s přihlédnutím k vysvětlením a odkazům, které jsou obsaženy v žalobě. Mimoto záměna dovolávaná Soudním dvorem Evropské unie mezi údajnou majetkovou újmou spočívající ve ztrátě příležitosti a údajnou nemajetkovou újmou, jakož i riziko získání dvojí náhrady za stejnou škodu, spadají do posouzení opodstatněnosti žaloby.
- 36 Zatřetí, pokud jde o rozsah údajné nemajetkové újmy, žalobkyně správně tvrdí, že již z povahy věci nelze nemajetkovou újmu, které se dovolávají, přesně vyčíslit. Kromě toho poskytují informace o souvislostech, které podle nich odůvodňují výši požadované náhrady. Mimoto odhadují výši své škody. Konečně, na jednání žalobkyně upřesnily dobu, během které jim vznikla nemajetková újma, které se dovolávají. Tato okolnost přitom nezabránila Soudnímu dvoru Evropské unie, aby se obhájil. Zaprvé se Soudní dvůr Evropské unie mohl vyjádřit k této otázce na jednání. Zadruhé vznáší námitku nepřipustnosti vycházející z marného uplynutí lhůty pro podání návrhu na náhradu údajné nemajetkové újmy. Zatřetí tvrdí, že žalobkyně nepředložily důkaz o existenci nemajetkové újmy a příčinné souvislosti. Začtvrté tento orgán podpůrněji tvrdí, že nemajetková újma vzniklá žalobkyním by měla být ohodnocena na nejvýše 5 000 eur.
- 37 Žalobkyně tedy uvedly dostatečné informace, které umožňují posoudit příčinu, podstatu a rozsah jejich údajné nemajetkové újmy a umožnily Soudnímu dvoru Evropské unie, aby si zajistil obhajobu. Kromě toho tyto informace umožňují Tribunálu, aby rozhodl.
- 38 Argumentace předložená Soudním dvorem Evropské unie vycházející z nedostatku jasnosti a přesnosti žaloby, pokud jde o příčinu, podstatu a rozsah údajné nemajetkové újmy, musí být tedy zamítnuta.
- 39 Vzhledem ke všemu výše uvedenému musí být první námitka nepřipustnosti zamítnuta v plném rozsahu.

2. K námitce nepřipustnosti vznesené podpůrně a vycházející z marného uplynutí lhůty pro podání návrhu na náhradu údajné nemajetkové újmy

- 40 Soudní dvůr Evropské unie tvrdí, že žaloba je nepřipustná, jelikož směřuje k přiznání náhrady nemajetkové újmy vzniklé více než pět let před podáním projednávané žaloby, tedy před 4. srpnem 2009.
- 41 V tomto ohledu je třeba připomenout, že článek 46 statutu Soudního dvora Evropské unie, použitelný na řízení před Tribunálem na základě čl. 53 prvního pododstavce téhož statutu, stanoví následující:
- „Nároky vůči Unii z mimosmluvní odpovědnosti se promlčují za pět let ode dne, kdy nastala skutečnost, na níž se zakládají. Promlčení se přerušuje buď podáním žaloby u Soudního dvora, nebo předběžnou žádostí, kterou poškozený předloží příslušnému orgánu Unie. [...]“
- 42 Z judikatury vyplývá, že funkcí promlčení je uvést v soulad ochranu práv poškozené osoby a zásadu právní jistoty. Promlčecí lhůta byla vymezena především s ohledem na dobu nezbytnou k tomu, aby údajně poškozená osoba mohla shromáždit patřičné informace za účelem podání případné žaloby a ověřit skutečnosti, které by mohly být uplatněny na podporu této žaloby (rozsudek ze dne

8. listopadu 2012, Evropaïki Dynamiki v. Komise, C-469/11 P, EU:C:2012:705, bod 33; rovněž v tomto smyslu viz usnesení ze dne 18. července 2002, Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi v. Komise, C-136/01 P, EU:C:2002:458, bod 28).

- 43 Podle ustálené judikatury začíná promlčecí lhůta plynout, jakmile jsou splněny podmínky, na které je vázána povinnost náhrady škody (viz rozsudek ze dne 8. listopadu 2012, Evropaïki Dynamiki v. Komise, C-469/11 P, EU:C:2012:705, bod 34 a citovaná judikatura).
- 44 Článek 46 statutu Soudního dvora Evropské unie je zajisté třeba vykládat v tom smyslu, že uplynutí promlčecí doby nemůže být namítáno vůči osobě, která utrpěla škodu, jestliže se tato osoba dozvěděla o události vedoucí ke vzniku této škody až se zpožděním, a tudíž nemohla mít k dispozici přiměřenou lhůtu pro podání žaloby nebo žádosti před uplynutím promlčecí doby. Nicméně podmínky, na které je vázána povinnost náhrady škod podle čl. 340 druhého pododstavce SFEU, a tedy pravidla promlčení, která se vztahují na žaloby, jimiž je uplatňován nárok na náhradu uvedených škod, musí být založeny pouze na striktně objektivních kritériích (viz rozsudek ze dne 8. listopadu 2012, Evropaïki Dynamiki v. Komise, C-469/11 P, EU:C:2012:705, body 35 a 36 a citovaná judikatura).
- 45 Kromě toho podle ustálené judikatury subjektivní posouzení skutečné existence škody osobou, která utrpěla tuto škodu, nemůže být zohledněno při určení začátku běhu promlčecí lhůty pro podání žaloby na určení mimosmluvní odpovědnosti Unie (viz rozsudek ze dne 8. listopadu 2012, Evropaïki Dynamiki v. Komise, C-469/11 P, EU:C:2012:705, bod 37 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 28. února 2013, Inalca a Cremonini v. Komise, C-460/09 P, EU:C:2013:111, bod 70).
- 46 V projednávané věci je třeba zdůraznit, že „skutečnost, na níž se zakládá“ předmětný „nárok vůči Unii“, je procesní pochybení ve formě údajného porušení požadavků spojených s dodržováním přiměřené lhůty soudního rozhodování (dále jen „přiměřená lhůta soudního rozhodování“) unijním soudem. Stanovení počátku běhu pětileté promlčecí lhůty upravené v článku 46 statutu Soudního dvora Evropské unie tedy musí zohledňovat tuto okolnost. Promlčecí lhůta zejména nemůže začít plynout ode dne, ve kterém dochází ke škodné skutečnosti, ale počátek běhu této lhůty musí být stanoven na den, kdy se tato škodná událost plně konkretizovala.
- 47 Ve zvláštním případě žaloby na náhradu škody údajně vzniklé z důvodu případného nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování musí být počátek běhu pětileté promlčecí lhůty stanoven v článku 46 statutu Soudního dvora Evropské unie, pokud rozhodnutí ukončilo spornou lhůtu soudního rozhodování, stanoven na den, kdy bylo toto rozhodnutí přijato. Takový den totiž představuje určité datum, stanovené na základě objektivních kritérií. Zaručuje dodržení zásady právní jistoty a umožňuje ochranu práv žalobkyň.
- 48 V projednávané věci se žalobkyně domáhají náhrady škody, která jim údajně vznikla z důvodu délky soudního rozhodování ve věcech T-72/06 a T-79/06. Tyto věci byly ukončeny rozsudky ze dne 16. listopadu 2011, Groupe Gascogne v. Komise (T-72/06, nezveřejněný, EU:T:2011:671), a ze dne 16. listopadu 2011, Sachsa Verpackung v. Komise (T-79/06, nezveřejněný, EU:T:2011:674). Promlčecí lhůta tedy začala plynout od dne 16. listopadu 2011.
- 49 Kromě toho žalobkyně podaly žalobu v projednávané věci a přerušily tím promlčecí lhůtu dne 4. srpna 2014, tedy před uplynutím pětileté lhůty stanovené v článku 46 statutu Soudního dvora Evropské unie. V projednávané věci tedy nedošlo k promlčení.
- 50 Vzhledem k výše uvedenému je třeba druhou námitku nepřípustnosti zamítnout.

B – K věci samé

- 51 Podle čl. 340 druhého pododstavce SFEU Unie v případě mimosmluvní odpovědnosti nahradí v souladu s obecnými zásadami společnými právním řádům členských států škody způsobené jejími orgány nebo jejími zaměstnanci při výkonu funkce.
- 52 Podle ustálené judikatury vyplývá z článku 340 druhého pododstavce SFEU, že vznik mimosmluvní odpovědnosti Unie a uplatnění práva na náhradu způsobené škody závisí na splnění souhrnu podmínek, a sice protiprávnosti jednání vytykánoho orgánům, skutečné existence škody a existence příčinné souvislosti mezi tímto jednáním a namítanou škodou (rozsudky ze dne 29. září 1982, *Oleifici Mediterranei v. EHS*, 26/81, EU:C:1982:318, bod 16, a ze dne 9. září 2008, *FIAMM a další v. Rada a Komise*, C-120/06 P a C-121/06 P, EU:C:2008:476, bod 106).
- 53 Pokud není některá z těchto podmínek splněna, musí být žaloba zamítnuta v plném rozsahu a není nutné přezkoumat ostatní podmínky mimosmluvní odpovědnosti Unie (rozsudek ze dne 14. října 1999, *Atlanta v. Evropské společenství*, C-104/97 P, EU:C:1999:498, bod 65; viz rovněž v tomto smyslu rozsudek ze dne 15. září 1994, *KYDEP v. Rada a Komise*, C-146/91, EU:C:1994:329, bod 81). Mimoto unijní soud není povinen přezkoumat tyto podmínky v určeném pořadí (rozsudek ze dne 18. března 2010, *Trubowest Handel a Makarov v. Rada a Komise*, C-419/08 P, EU:C:2010:147, bod 42; rovněž v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. září 1999, *Lucaccioni v. Komise*, C-257/98 P, EU:C:1999:402, bod 13).
- 54 V projednávané věci žalobkyně zaprvé tvrdí, že délka řízení ve věcech T-72/06 a T-79/06 překročila přiměřenou lhůtu soudního rozhodování. Zadruhé tvrdí, že toto nedodržení jim způsobilo újmu, která musí být nahrazena.

1. K údajnému nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věcech T-72/06 a T-79/06

- 55 Žalobkyně tvrdí, že délkou řízení ve věcech T-72/06 a T-79/06 byl porušen požadavek přiměřené lhůty soudního rozhodování, což představuje dostatečně závažné porušení právní normy Unie, jejímž cílem je přiznání práv jednotlivcům. Dodávají, že délka řízení v obou těchto věcech překročila přiměřenou lhůtu soudního rozhodování o 30 měsíců z hlediska průměrné doby projednávání věcí, které se týkají uplatnění práva hospodářské soutěže, před Tribunálem, a zvláštních okolností uvedených věcí.
- 56 Soudní dvůr Evropské unie tato tvrzení zpochybňuje.
- 57 Není totiž možné tvrdit, že došlo k překročení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věcech T-72/06 a T-79/06, pouze na základě srovnání mezi délkou trvání řízení v obou těchto věcech a zjištěnou průměrnou délkou řízení před Tribunálem mezi lety 2006 až 2010. V každém případě přezkum relevantních statistik ukazuje, že celková délka řízení ve věcech T-72/06 a T-79/06 překročila průměrnou délku řízení zjištěnou mezi lety 2006 až 2015 ve věcech, které se týkaly uplatnění práva hospodářské soutěže, pouze o 16 měsíců. Stejně tak doba mezi ukončením písemné části řízení a zahájením ústní části řízení ve věcech T-72/06 a T-79/06 překročila průměrnou délku této fáze řízení zjištěnou mezi lety 2007 až 2010 ve věcech, které se týkaly uplatnění práva hospodářské soutěže, pouze o 16 měsíců.
- 58 Celková délka řízení ve věcech T-72/06 a T-79/06, jakož i doba mezi ukončením písemné části řízení a zahájením ústní části řízení v těchto věcech byly dále odůvodněné složitostí těchto věcí, omezeným významem sporu pro žalobkyně, jednáním žalobkyně, omezenou délkou trvání mandátu soudců, jakož i dlouhodobou nemocí jednoho člena senátu, kterému byly obě dotčené věci přiděleny.

- 59 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že čl. 47 druhý pododstavec Listiny základních práv Evropské unie zejména stanoví, že „[k]aždý má právo, aby jeho věc byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, předem zřízeným zákonem“.
- 60 Takové právo, jehož existence byla potvrzena před vstupem Listiny základních práv v platnost jako obecná zásada unijního práva, se uplatní i v rámci soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí Komise (viz rozsudek ze dne 16. července 2009, *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland v. Komise*, C-385/07 P, EU:C:2009:456, bod 178 a citovaná judikatura).
- 61 V projednávané věci z podrobné analýzy spisů ve věcech T-72/06 a T-79/06 vyplývá, že, jak správně zdůraznil Soudní dvůr v rozsudcích ze dne 26. listopadu 2013, *Gascogne Sack Deutschland v. Komise* (C-40/12 P, EU:C:2013:768), a ze dne 26. listopadu 2013, *Groupe Gascogne v. Komise* (C-58/12 P, EU:C:2013:770), délka řízení ve věcech T-72/06 a T-79/06, která činila přibližně pět let a devět měsíců, nemůže být odůvodněna žádnou okolností uvedených věcí.
- 62 Zaprvé je třeba uvést, že se věci T-72/06 a T-79/06 týkaly sporů souvisejících s porušením pravidel hospodářské soutěže a že podle judikatury má zásadní požadavek právní jistoty, kterou musí mít hospodářské subjekty, jakož i cíl zajistit, aby na vnitřním trhu nebyla narušena hospodářská soutěž, nepřehlédnutelný význam nejen pro žalobce samotného a pro jeho konkurenty, nýbrž vzhledem k velkému počtu dotčených osob a finančních zájmů, které jsou ve hře, rovněž pro třetí osoby (rozsudek ze dne 16. července 2009, *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland v. Komise*, C-385/07 P, EU:C:2009:456, bod 186).
- 63 Zadruhé je třeba konstatovat, že v obou věcech T-72/06 a T-79/06 uplynuly mezi ukončením písemné části řízení s podáním dupliky dne 20. února 2007 a zahájením ústní části řízení v prosinci 2010 přibližně tři roky a 10 měsíců, tedy 46 měsíců.
- 64 Během tohoto období byla provedena zejména syntéza argumentů účastnic řízení, příprava věcí, skutková a právní analýza sporů a příprava ústní části řízení. Délka této doby závisí zejména na složitosti sporu, jakož i na jednání účastníků řízení a výskytu námitek či překážek v řízení.
- 65 Pokud jde nejprve o složitost sporu, je třeba připomenout, že věci T-72/06 a T-79/06 se týkaly žalob podaných proti rozhodnutí Komise v řízení podle článku 101 SFEU.
- 66 Jak přitom vyplývá ze spisů ve věcech T-72/06 a T-79/06, žaloby, které se týkají uplatnění práva hospodářské soutěže Komisí, vykazují vyšší míru složitosti než jiné druhy věcí, a to zejména vzhledem k délce napadeného rozhodnutí, objemu spisu a nutnosti provést podrobné posouzení řady komplexních časově i prostorově rozsáhlých skutkových okolností.
- 67 Pro posouzení věcí, které se týkají uplatnění práva hospodářské soutěže, jako jsou věci T-72/06 a T-79/06, je v zásadě přiměřená doba 15 měsíců mezi ukončením písemné části řízení a zahájením ústní části řízení.
- 68 Dále je nutné zohlednit okolnost, že proti rozhodnutí C(2005) 4634 bylo podáno několik žalob.
- 69 Žaloby podané proti těmto rozhodnutím přijatému Komisí na základě unijního práva hospodářské soutěže totiž v zásadě vyžadují souběžné projednání, a to i za situace, kdy tyto žaloby nejsou spojeny. Toto souběžné projednání je odůvodněno zejména souvislostí uvedených žalob, jakož i nutností zajistit konzistentnost analýzy těchto žalob a odpovědi, kterou je na ně třeba poskytnout.
- 70 Souběžné projednání souvisejících věcí může být důvodem prodloužení doby mezi ukončením písemné části řízení a zahájením ústní části řízení, o jeden měsíc za každou další související věc.

- 71 V projednávané věci bylo proti rozhodnutí C(2005) 4634 podáno patnáct žalob. Jedna žalobkyně však vzala žalobu proti tomuto rozhodnutí zpět (usnesení ze dne 6. července 2006, Cofira Sac v. Komise, T-43/06, nezveřejněné, EU:T:2006:192). V případě dvou žalob podaných proti rozhodnutí C(2005)4634 byly vydány rozsudky ze dne 13. září 2010, Trioplast Wittenheim v. Komise (T-26/06, nezveřejněný, EU:T:2010:387), a ze dne 13. září 2010, Trioplast Industrier v. Komise (T-40/06, EU:T:2010:388).
- 72 Za těchto podmínek bylo projednávání ostatních dvanácti věcí týkajících se žalob podaných proti rozhodnutí C(2005) 4634 důvodem k prodloužení řízení ve věci T-72/06 a ve věci T-79/06 o 11 měsíců.
- 73 Pro projednání každé z věcí T-72/06 a T-79/06 tudíž byla přiměřená doba 26 měsíců (15 měsíců plus 11 měsíců) mezi ukončením písemné části řízení a zahájením ústní části řízení.
- 74 Konečně, stupeň skutkové, právní a procesní složitost věcí T-72/06 a T-79/06 neodůvodňuje přijmout delší dobu trvání v projednávané věci. V tomto ohledu je třeba zejména uvést, že mezi ukončením písemné části řízení a zahájením ústní části řízení ve věcech T-72/06 a T-79/06 nebylo řízení ani přerušeno, ani prodlouženo přijetím organizačního procesního opatření ze strany Tribunálu.
- 75 Pokud jde o jednání účastnic řízení a výskyt námitek či překážek v řízení ve věcech T-72/06 a T-79/06, skutečnost, že žalobkyně požádaly v průběhu měsíce října 2010 o znovuotevření písemné části řízení, nemůže odůvodňovat dobu 3 let a 8 měsíců, která již uplynula od podání dupliky. Ostatně okolnost, že žalobkyním bylo v průběhu měsíce prosince 2010 oznámeno, že během měsíce února 2011 se bude konat jednání, značí, že tato událost mohla mít pouze minimální účinek na dobu mezi ukončením písemné části řízení a zahájením ústní části řízení v uvedených věcech.
- 76 S ohledem na okolnosti věcí T-72/06 a T-79/06 tedy doba 46 měsíců mezi ukončením písemné části řízení a zahájením ústní části řízení ukazuje na dobu neodůvodněné nečinnosti 20 měsíců v každé z těchto věcí.
- 77 Zatřetí z analýzy spisů ve věcech T-72/06 a T-79/06 nevyplývá žádná okolnost, která by umožnila dospět k závěru o existenci doby neodůvodněné nečinnosti jednak mezi datem podání žalob a datem podání duplik a jednak mezi zahájením ústní části řízení a vyhlášením rozsudků ze dne 16. listopadu 2011, Groupe Gascogne v. Komise (T-72/06, nezveřejněný, EU:T:2011:671), a ze dne 16. listopadu 2011, Sachsa Verpackung v. Komise (T-79/06, nezveřejněný, EU:T:2011:674).
- 78 Z toho vyplývá, že řízení, které proběhlo ve věcech T-72/06 a T-79/06 a bylo ukončeno vydáním rozsudků ze dne 16. listopadu 2011, Groupe Gascogne v. Komise (T-72/06, nezveřejněný, EU:T:2011:671), a ze dne 16. listopadu 2011, Sachsa Verpackung v. Komise (T-79/06, nezveřejněný, EU:T:2011:674), porušilo čl. 47 druhý pododstavec Listiny základních práv tím, že překročilo přiměřenou lhůtu soudního rozhodování o 20 měsíců, což představuje dostatečně závažné porušení právní normy Unie, jejímž cílem je přiznání práv jednotlivcům.

2. K tvrzené újmě a domnělé příčinné souvislosti

- 79 Podle ustálené judikatury musí být újma, jejíž náhrada se požaduje v rámci žaloby na založení mimosmluvní odpovědnosti Unie, skutečná a určitá, což přísluší prokázat žalobci (viz rozsudek ze dne 9. listopadu 2006, Agraz a další v. Komise, C-243/05 P, EU:C:2006:708, bod 27 a citovaná judikatura). Je věcí žalobce, aby podal přesvědčivé důkazy existence i rozsahu újmy, které se dovolává (rozsudek ze dne 16. září 1997, Blackspur DIY a další v. Rada a Komise, C-362/95 P, EU:C:1997:401, bod 31 a citovaná judikatura).

- 80 Podle ustálené judikatury dále platí, že podmínka týkající se příčinné souvislosti vyžadovaná v čl. 340 druhém pododstavci SFEU se týká existence dostatečně přímého vztahu příčiny a následku mezi jednáním orgánů a újmou (rozsudky ze dne 18. března 2010, Trubowest Handel a Makarov v. Rada a Komise, C-419/08 P, EU:C:2010:147, bod 53, a ze dne 14. prosince 2005, Beamglow v. Parlament a další, T-383/00, EU:T:2005:453, bod 193; viz rovněž v tomto smyslu rozsudek ze dne 4. října 1979, Dumortier a další v. Rada, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 a 45/79, EU:C:1979:223, bod 21). Je věcí žalobce, aby předložil důkaz o existenci příčinné souvislosti mezi vytýkaným jednáním a dovolávanou újmou (viz rozsudek ze dne 30. září 1998, Coldiretti a další v. Rada a Komise, T-149/96, EU:T:1998:228, bod 101 a citovaná judikatura).
- 81 V projednávané věci žalobkyně tvrdí, že jim nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věcech T-72/06 a T-79/06 způsobilo majetkovou i nemajetkovou újmu.

a) K údajné majetkové újmě a domnělé příčinné souvislosti

- 82 Žalobkyně tvrdí, že jim výrazné nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování způsobilo dvě kategorie majetkové újmy. Zprvce jim vznikly ztráty jednak z důvodu platby nákladů spojených s bankovní zárukou, kterou si vytvořily proto, aby nehradily neprodleně částku pokuty uložené rozhodnutím C(2005) 4634 (dále jen „náklady na bankovní záruku“), po uplynutí přiměřené lhůty, a jednak z důvodu platby zákonných úroků z nominální výše pokuty uložené rozhodnutím C(2005) 4634 (dále jen „úroky z výše pokuty“), po uplynutí přiměřené lhůty. Zadruhé z důvodu „nejistoty“ byly zbaveny příležitosti nalézt dříve investora, a tedy příležitosti dosáhnout zisku a zabránit ztrátě.
- 83 Zprvce je třeba přezkoumat údajnou škodu a domnělou příčinnou souvislost, pokud jde o údajnou ztrátu příležitosti nalézt dříve investora, a zadruhé údajnou škodu a domnělou příčinnou souvislost, pokud jde o údajné ztráty vzniklé z důvodu platby úroků z výše pokuty a z důvodu platby nákladů na bankovní záruku.

K údajné ztrátě příležitosti nalézt dříve investora

- 84 Žalobkyně tvrdí, že skupina se od roku 2011 potýkala s finančními obtížemi. Poté, co podnikla kroky u svých věřitelů, které se ukázaly jako nedostatečné, začala skupina hledat nové investory. Pokud by se rozhodnutí C(2005) 4634 stalo dříve pravomocným, prostředí nejistoty, které existovalo kolem konečné výše pokuty, a konkrétně riziko zvýšení výše pokuty, by neexistovaly a investor by mohl být nalezen rychleji. V tomto ohledu okolnost, že zásadní dohoda byla uzavřena mezi společností Groupe Gascogne a konsorciem investorů vedeným společností Biolandes Technologies několik dnů po vydání rozsudků ze dne 26. listopadu 2013, Gascogne Sack Deutschland v. Komise (C-40/12 P, EU:C:2013:768), a ze dne 26. listopadu 2013, Groupe Gascogne v. Komise (C-58/12 P, EU:C:2013:770), prokazuje, že nejistota spojená s výší pokuty měla negativní vliv na řízení věcí skupiny. Konečně chronologie skutečností jednoznačně ukazuje rozhodující vztah mezi údajnou přiměřenou lhůtou soudního rozhodování a obtížemi skupiny Gascogne nalézt investory, jejichž vklad byl rozhodující pro vyřešení finančních obtíží této skupiny.
- 85 Soudní dvůr Evropské unie tato tvrzení zpochybňuje.
- 86 V projednávané věci je třeba posoudit, zda žalobkyně s dostatečným stupněm pravděpodobnosti prokazují, že společnost Gascogne měla příležitost nalézt investora „dříve“. Jinými slovy je třeba přezkoumat, zda žalobkyně prokazují, že společnost Gascogne měla skutečnou a vážnou příležitost nalézt investora dříve.
- 87 V tomto ohledu zprvce ze spisu vyplývá, že společnost Gascogne obdržela nanejvýše pět vyjádření zájmu, když začala hledat investory. V příloze k žalobě totiž žalobkyně předkládají e-mail ze dne 8. listopadu 2012, který pochází od potenciálního investora ze Spojeného království. Kromě toho

posudek nezávislého znalce vypracovaný v rámci záměru vyhrazeného navýšení kapitálu společnosti Gascogne SA ze dne 16. května 2014, uvedený v žalobě, vysvětluje, že v návaznosti na výběrové řízení vyhlášené společností Gascogne v lednu a v únoru 2013 byla obdržena čtyři vyjádření zájmu ze strany investičního fondu. Přitom z pěti vyjádření zájmu obdržených společností Gascogne pouze dvě uváděla pokutu uloženou rozhodnutím C(2005) 4634 jako skutečnost, kterou bylo třeba zohlednit před případným rozhodnutím o investici.

- 88 Zadruhé, pokud jde o dva potenciální investory, kteří uvedli pokutu uloženou rozhodnutím C(2005) 4634, ze spisu nevyplývá, že rozptýlení nejistoty týkající se možného navýšení pokuty figurovalo mezi podmínkami případné investice.
- 89 Pokud jde totiž o e-mail ze dne 8. listopadu 2012 od potenciálního investora ze Spojeného království, ze znění tohoto e-mailu vyplývá, že případné investici mohla zabránit existence pokuty. Konkrétně tento potenciální investor vyžadoval, aby Francouzská republika pokutu zaplatila nebo pojednala s Komisí, aby Komise věc přestala řešit. Podmínku případné investice tak představovalo prominutí celého dluhu spojeného s touto pokutou, a nikoliv jistota, že se pokuta nezvýší.
- 90 Pokud jde dále o druhé vyjádření zájmu, které uvádělo existenci pokuty uložené rozhodnutím C(2005) 4634, posudek nezávislého znalce vypracovaný v rámci záměru vyhrazeného navýšení kapitálu společnosti Gascogne SA ze dne 16. května 2014 vysvětluje, že toto vyjádření zájmu podmínilo případnou investici zejména prominutím dluhu spojeného s pokutou uloženou Komisí. Ani zde tedy nebyla podmínkou případné investice jistota, že se pokuta nezvýší, ale samotná existence pokuty.
- 91 Zatřetí dokumenty předložené nebo uvedené žalobkyněmi v žalobě ukazují, že prominutí dluhu spojeného s pokutou představovalo podmínku mezi několika dalšími podmínkami případné investice. Z e-mailu ze dne 8. listopadu 2012 totiž vyplývá, že dohoda s potenciálním investorem ze Spojeného království byla podmíněna splněním několika podmínek, jako převodem částí činnosti, zrušením půjček, jakož i restrukturalizací a sociálním plánem. Stejným způsobem všechna vyjádření zájmu uvedená v posudku nezávislého znalce vypracovaného v rámci záměru vyhrazeného navýšení kapitálu společnosti Gascogne SA ze dne 16. května 2014 zahrnovala několik kumulativních podmínek investice (převod částí činnosti, zrušení pohledávek, nové stanovení splátkového kalendáře nebo prominutí celého dluhu). Žalobkyně se přitom nesnaží prokázat, že byly schopny splnit všechny podmínky stanovené v těchto vyjádřeních zájmu. Je třeba rovněž uvést, že příležitost nalézt nového vlastníka dříve závisela na vůli společnosti Gascogne přijmout několik podmínek stanovených pro případnou investici, jakož i záměr podniku, který byl spojen s touto investicí.
- 92 Začtvrté je třeba zdůraznit, že žaloba obsahuje několik nepodložených tvrzení. Žalobkyně se zejména omezují na tvrzení, že pouhé zjištění, že noví investoři do společnosti Gascogne dokončili svou dohodu pouze několik týdnů po rozsudcích ze dne 26. listopadu 2013, Gascogne Sack Deutschland v. Komise (C-40/12 P, EU:C:2013:768), a ze dne 26. listopadu 2013, Groupe Gascogne v. Komise (C-58/12 P, EU:C:2013:770), „stačí“ k prokázání, že pokud by rozsudky Tribunálu byly vydány v obvyklé lhůtě, situace žalobkyň by byla velmi usnadněna a k převzetí skupiny by došlo dříve. Není tedy prokázáno, že investice, ke které skutečně došlo, vyplynula z vyjasnění situace žalobkyň, pokud jde o případné navýšení pokuty.
- 93 Z toho vyplývá, že žalobkyně neprokazují, že společnost Gascogne měla vážnou příležitost nalézt investora „dříve“. Neprokazují tedy ani to, že společnost Gascogne ztratila vážnou příležitost nalézt investora dříve a že tato ztráta příležitosti představuje škodu, která je podle společnosti Gascogne skutečná a určitá.
- 94 Vzhledem k výše uvedenému musí být návrh na náhradu údajné ztráty příležitosti nalézt investora dříve zamítnut.

K údajným ztrátám vzniklým z důvodu platby úroků z výše pokuty a z důvodu platby nákladů na bankovní záruku

- 95 Zprvce žalobkyně tvrdí, že v okamžiku podání jejich žalob ve věcech T-72/06 a T-79/06 se rozhodly nezaplatit neprodleně pokutu, která jim byla uložena rozhodnutím C(2005) 4634. Žalobkyně vysvětlují, že za to musely jednak souhlasit s tím, že počínaje 15. březnem 2006 budou platit úroky o sazbě 3,56 % z výše této pokuty, a jednak že zřídí bankovní záruku.
- 96 Zadruhé tvrdí, že pokud by nedošlo k nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování, rozsudky ze dne 26. listopadu 2013, Gascogne Sack Deutschland v. Komise (C-40/12 P, EU:C:2013:768), a ze dne 26. listopadu 2013, Groupe Gascogne v. Komise (C-58/12 P, EU:C:2013:770), by byly vydány přibližně 30. května 2011. Z toho vyvozují, že úroky z výše pokuty a náklady na bankovní záruku, které zaplatily mezi 30. květnem 2011, datem, kdy by se rozhodnutí C(2005) 4634 stalo pravomocným, a 12. prosincem 2013, datem, kdy byla pokuta skutečně zaplacená, lze považovat za bezdůvodné a musí být navraceny.
- 97 Zatřetí bod 135 stanoviska generální advokátky E. Sharpston ve věci Groupe Gascogne v. Komise (C-58/12 P, EU:C:2013:360) prokazuje, že existuje přímá souvislost mezi nedodržením přiměřené lhůty soudního rozhodování a dodatečnými náklady spojenými se zaplacením úroků z výše pokuty a s platbou nákladů na bankovní záruku.
- 98 Soudní dvůr Evropské unie tato tvrzení zpochybňuje.
- 99 Zprvce tvrdí, že úroky, které žalobkyně musely zaplatit za období mezi 30. květnem 2011 a 12. prosincem 2013, nelze kvalifikovat jako škodu.
- 100 Zadruhé se domnívá, že neexistuje dostatečně přímá příčinná souvislost mezi majetkovou újmou týkající se nákladů na bankovní záruku a úroky z výše pokuty na jedné straně a nedodržením přiměřené lhůty soudního rozhodování na straně druhé. Tato majetková újma totiž předně vyplývá z vlastního rozhodnutí žalobkyň. Dále, existence příčinné souvislosti nemůže být prokázána pouze na základě zjištění, že v případě, že by k překročení přiměřené lhůty soudního rozhodování nedošlo, žalobkyně by nebyly povinny platit náklady na bankovní záruku a úroky z výše pokuty za dobu odpovídající tomuto překročení. Konečně okolnost, že žalobkyně neměly dostatečné finanční prostředky k zaplacení pokuty v okamžiku přijetí rozhodnutí C(2005) 4634 činí příčinnou souvislost mezi údajnou majetkovou újmou a údajným nedodržením přiměřené lhůty soudního rozhodování nedostatečně přímou. Ostatně žalobkyně nepodaly návrh na předběžné opatření, který by směřoval k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí C(2005) 4634.

– Úvodní poznámky

- 101 Je třeba zdůraznit, že článek 2 rozhodnutí C(2005) 4634 stanovil, že pokuty uložené tímto rozhodnutím musí být zaplacený ve lhůtě tří měsíců od jeho doručení. Na základě článku 86 nařízení Komise (ES, Euratom) č. 2342/2002 ze dne 23. prosince 2002 o prováděcích pravidlech k nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství (Úř. věst. 2002, L 357, s. 1; Zvl. vyd. 01/04, s. 145), článek 2 tohoto rozhodnutí stanovil, že po uplynutí této lhůty tří měsíců budou automaticky splatné úroky o úrokové sazbě používané ECB na její hlavní refinanční operace první den v měsíci, ve kterém bylo uvedené rozhodnutí přijato, zvýšené o 3,5 procentních bodů, tedy o sazbě 5,56 %.

- 102 V souladu s čl. 299 prvním pododstavcem SFEU rozhodnutí C(2005) 4634 představovalo exekuční titul, jelikož zahrnovalo v článku 2 platební povinnost žalobkyně. Kromě toho podání žaloby na neplatnost proti tomuto rozhodnutí na základě článku 263 SFEU nezpochybnilo vykonatelnost uvedeného rozhodnutí, jelikož podle článku 278 SFEU nemají žaloby podané u Soudního dvora Evropské unie odkladný účinek.
- 103 Dne 15. prosince 2005 Komise doručila rozhodnutí C(2005) 4634 žalobkyním. Při této příležitosti uvedla, že pokud by žalobkyně zahájily řízení u Tribunálu nebo u Soudního dvora, nebude přikročeno k vymáhání do doby, než bude ve věci rozhodnuto, pokud budou před uplynutím lhůty k zaplacení dodrženy dvě podmínky. Na základě čl. 86 odst. 5 nařízení č. 2342/2002 byly tyto dvě podmínky následující: zaprvé z pohledávky Komise musí plynout ode dne uplynutí lhůty pro zaplacení úroky o sazbě 3,56 %, zadruhé před datem splatnosti musí být zřízena bankovní záruka přijatelná pro Komisi, která se bude vztahovat na dluh i na úroky nebo navýšení dluhu.
- 104 V žalobě, kterou podaly žalobkyně v projednávané věci, vysvětlují, že se rozhodly nezaplatit neprodleně pokutu, která jim byla uložena, a zřídit bankovní záruku v souladu s možností, která jim byla poskytnuta Komisí, k platbě úroků o sazbě 3,56 %.
- 105 S přihlédnutím k těmto poznámkám je třeba posoudit údajnou majetkovou újmu a domnělou příčinnou souvislost mezi touto újmou a nedodržením přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věcech T-72/06 a T-79/06.

– K platbě úroků z výše pokuty

- 106 Zaprvé je třeba konstatovat, že na základě čl. 299 prvního pododstavce, ve spojení s článkem 278 SFEU, které jsou uvedeny v bodě 102 výše, byla výše pokuty uložené rozhodnutím C(2005) 4634 dlužná Komisi i přes podání žaloby na neplatnost proti uvedenému rozhodnutí. Úroky z výše pokuty, jejichž sazba byla 3,56 %, tak musí být kvalifikovány jako úroky z prodlení.
- 107 Zadruhé je třeba uvést, že během řízení ve věcech T-72/06 a T-79/06 žalobkyně nezaplatily výši pokuty, ani úroky z prodlení. Během řízení v uvedených věcech tedy žalobkyně disponovaly částkou, která odpovídala výši této pokuty, zvýšené o úroky z prodlení.
- 108 Žalobkyně přitom nepředkládají důkazy, které by umožňovaly prokázat, že během doby, která odpovídá překročení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věcech T-72/06 a T-79/06, byla výše úroků z prodlení, později zaplacených Komisí, vyšší než-li výhoda, ze které měly prospěch z důvodu disponování s částkou odpovídající výši pokuty, zvýšené o úroky z prodlení. Jinými slovy, žalobkyně neprokazují, že úroky z výše pokuty, které nabíhaly během doby, která odpovídá překročení přiměřené lhůty soudního rozhodování, byly vyšší než-li výhoda, kterou mohly využít z nezaplacení pokuty, zvýšené o úroky, které se staly splatnými ke dni, kdy došlo k překročení přiměřené lhůty soudního rozhodování, a úroky, které se staly splatnými během doby, která po uplynutí přiměřené lhůty následovala.
- 109 Z toho vyplývá, že žalobkyně neprokazují, že během doby, která odpovídá překročení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věcech T-72/06 a T-79/06, utrpěly skutečnou a určitou ztrátu z důvodu placení úroků z prodlení z výše pokuty uložené v rozhodnutí C(2005) 4634.
- 110 Proto musí být zamítnut návrh na náhradu údajné škody spočívající ve ztrátách vzniklých z důvodu platby úroků z výše pokuty po uplynutí přiměřené lhůty a není třeba posoudit jednak, jaká žalobkyně skutečně zaplatila úroky z prodlení a jednak existenci dovolávané příčinné souvislosti.

– *K platbě nákladů na bankovní záruku*

- 111 Zprv, pokud jde o škodu, ze spisu vyplývá, že záruku za platbu celkové výše pokuty, zvýšené o úroky z prodlení, poskytla banka Groupe Gascogne, nyní Gascogne. Mimoto skutečnosti ve spise osvědčují, že společnost Gascogne platila náklady na bankovní záruku během řízení ve věcech T-72/06 a T-79/06 ve formě čtvrtletních splátek.
- 112 Z toho vyplývá, že společnost Gascogne Sack Deutschland neprokazuje skutečnou a určitou škodu, která jí vznikla a spočívala by ve ztrátách vzniklých z důvodu platby nákladů na bankovní záruku po uplynutí přiměřené lhůty.
- 113 Návrh na náhradu údajné škody spočívající ve ztrátách vzniklých společností Gascogne Sack Deutschland z důvodu platby nákladů na bankovní záruku po uplynutí přiměřené lhůty musí být tedy zamítnut.
- 114 Naopak s ohledem na skutečnosti ve spise je třeba konstatovat, že společnost Gascogne prokazuje, že jí vznikla skutečná a určitá škoda, která spočívá ve ztrátě vzniklé z důvodu platby nákladů na bankovní záruku během doby, která odpovídá překročení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věcech T-72/06 a T-79/06.
- 115 Zadruhé, pokud jde o příčinnou souvislost, je třeba uvést, že pokud by řízení ve věcech T-72/06 a T-79/06 nepřekročilo přiměřenou lhůtu soudního rozhodování, nemusela by společnost Gascogne hradit náklady na bankovní záruku během doby, která odpovídá tomuto překročení.
- 116 Existuje tedy vztah příčiny a následku mezi nedodržením přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věcech T-72/06 a T-79/06 a vznikem škody, kterou utrpěla společnost Gascogne a která spočívá ve ztrátě vzniklé z důvodu platby nákladů na bankovní záruku touto společností během doby, která odpovídá překročení této přiměřené lhůty soudního rozhodování.
- 117 Dále je třeba zdůraznit, že vytýkané jednání musí být jisté rozhodující příčinou škody (usnesení ze dne 31. března 2011, Mauerhofer v. Komise, C-433/10 P, nezveřejněné, EU:C:2011:204, bod 127, a rozsudek ze dne 10. května 2006, Galileo International Technology a další v. Komise, T-279/03, EU:T:2006:121, bod 130; viz rovněž v tomto smyslu rozsudek ze dne 18. března 2010, Trubowest Handel a Makarov v. Rada a Komise, C-419/08 P, EU:C:2010:147, bod 61). Jinými slovy i v případě, že by orgány případně přispěly k újmě, jejíž náhrada je požadována, může být uvedené přispění velmi vzdálené z důvodu odpovědnosti jiných osob, případně žalobců (rozsudek ze dne 18. března 2010, Trubowest Handel a Makarov v. Rada a Komise, C-419/08 P, EU:C:2010:147, bod 59, a usnesení ze dne 31. března 2011, Mauerhofer v. Komise, C-433/10 P, nezveřejněné, EU:C:2011:204, bod 132).
- 118 Kromě toho bylo již rozhodnuto, že údajná škoda spočívající v nákladech na bankovní záruku vzniklých společností, které byla uložena sankce rozhodnutím Komise následně zrušeným Tribunálem, nevyplývá přímo z protiprávnosti tohoto rozhodnutí z toho důvodu, že tato škoda vyplývá z jejího vlastního rozhodnutí zřídit bankovní záruku proto, aby nebyla splněna povinnost zaplatit pokutu ve lhůtě stanovené sporným rozhodnutím [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. dubna 2005, Holcim (Deutschland) v. Komise, T-28/03, EU:T:2005:139, bod 123, a usnesení ze dne 12. prosince 2007, Atlantic Container Line a další v. Komise, T-113/04, nezveřejněné, EU:T:2007:377, bod 38].
- 119 Nicméně v projednávané věci je třeba uvést, že zprv v okamžiku, kdy žalobkyně podaly žaloby ve věcech T-72/06 a T-79/06 dne 23. února 2006, a v okamžiku, kdy společnost Gascogne zřídila bankovní záruku v březnu 2006, nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování bylo nepředvídatelné. Mimoto společnost Gascogne mohla legitimně očekávat, že žaloby budou projednány v přiměřené lhůtě.

- 120 Zadruhé k překročení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věcech T-72/06 a T-79/06 došlo po původním rozhodnutí společnosti Gascogne zřídit bankovní záruku.
- 121 Skutečnosti projednávané věci se tedy podstatně liší od těch, které byly zjištěny v rozsudku ze dne 21. dubna 2005, Holcim (Deutschland) v. Komise (T-28/03, EU:T:2005:139) a v usnesení ze dne 12. prosince 2007, Atlantic Container Line a další v. Komise (T-113/04, nezveřejněné, EU:T:2007:377), uvedenými v bodě 118 výše. Souvislost mezi překročením přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věcech T-72/06 a T-79/06 a platbou nákladů na bankovní záruku během doby, která odpovídá tomuto překročení, nemohla být tedy na rozdíl od toho, co tvrdí Soudní dvůr Evropské unie, přerušena původním rozhodnutím společnosti Gascogne nezaplatit neprodleně pokutu uloženou rozhodnutím C(2005) 4634 a zřídit bankovní záruku.
- 122 Z toho vyplývá, že existuje dostatečně přímá příčinná souvislost mezi nedodržením přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věcech T-72/06 a T-79/06 a ztrátou vzniklou společností Gascogne z důvodu platby nákladů na bankovní záruku během doby, která odpovídá překročení uvedené lhůty.
- 123 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že jim vznikla škoda během doby mezi 30. květnem 2011, datem, kdy se rozhodnutí C(2005) 4634 mělo stát pravomocným, a 12. prosincem 2013, datem, kdy byla pokuta skutečně zaplacená.
- 124 V tomto ohledu je třeba nejprve uvést, že v žalobě se žalobkyně dovolávají nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování výlučně ve věcech T-72/06 a T-79/06. Nedovolávají se tedy nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování z důvodu celkové délky řízení jednak ve věci T-72/06 s věcí, ve které byl vydán rozsudek ze dne 26. listopadu 2013, Groupe Gascogne v. Komise (C-58/12 P, EU:C:2013:770), a jednak ve věci T-79/06 s věcí, ve které byl vydán rozsudek ze dne 26. listopadu 2013, Gascogne Sack Deutschland v. Komise (C-40/12 P, EU:C:2013:768).
- 125 V projednávané věci bylo tedy zjištěno pouze to, že v řízeních ve věcech T-72/06 a T-79/06 nebyla dodržena přiměřená lhůta soudního rozhodování (viz bod 78 výše).
- 126 Dále, porušení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věcech T-72/06 a T-79/06 bylo ukončeno vyhlášením rozsudků ze dne 16. listopadu 2011, Groupe Gascogne v. Komise (T-72/06, nezveřejněný, EU:T:2011:671), a ze dne 16. listopadu 2011, Sachsa Verpackung v. Komise (T-79/06, nezveřejněný, EU:T:2011:674).
- 127 Ode dne 16. listopadu 2011 tak byly žalobkyně schopny posoudit jednak nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věcech T-72/06 a T-79/06 a jednak škodu, která vznikla společnosti Gascogne a která spočívala ve ztrátě vzniklé z důvodu platby nákladů na bankovní záruku během doby, která odpovídala překročení uvedené lhůty.
- 128 Ostatně v kasačních opravných prostředcích, které podaly dne 27. ledna 2012 proti rozsudkům ze dne 16. listopadu 2011, Groupe Gascogne v. Komise (T-72/06, nezveřejněný, EU:T:2011:671), a ze dne 16. listopadu 2011, Sachsa Verpackung v. Komise (T-79/06, nezveřejněný, EU:T:2011:674), žalobkyně tvrdily, že nadměrná délka řízení ve věcech T-72/06 a T-79/06 pro ně znamenala nákladné finanční důsledky, a z tohoto titulu se domáhaly snížení pokuty, která jim byla společně a nerozdílně uložena.
- 129 Nakonec rozhodnutí C(2005) 4634, které uložilo pokutu žalobkyním, nabylo právní moci až dne 26. listopadu 2013, a možnost poskytnutá Komisí zřídit bankovní záruku skončila k tomuto datu z důvodu rozhodnutí žalobkyň podat kasační opravný prostředek proti rozsudkům ze dne 16. listopadu 2011, Groupe Gascogne v. Komise (T-72/06, nezveřejněný, EU:T:2011:671), a ze dne 16. listopadu 2011, Sachsa Verpackung v. Komise (T-79/06, nezveřejněný, EU:T:2011:674).

130 Z toho vyplývá, že platba nákladů na bankovní záruku po vydání rozsudků ze dne 16. listopadu 2011, *Groupe Gascogne v. Komise* (T-72/06, nezveřejněný, EU:T:2011:671), a ze dne 16. listopadu 2011, *Sachsa Verpackung v. Komise* (T-79/06, nezveřejněný, EU:T:2011:674), které ukončily porušení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věcech T-72/06 a T-79/06, nemá dostatečně přímou příčinnou souvislost s tímto porušením, jelikož platba takových nákladů vyplývá z osobního a autonomního rozhodnutí žalobkyň po uvedeném porušení nezaplatit pokutu, nežádat odklad vykonatelnosti rozhodnutí C(2005) 4634 a podat kasační opravný prostředek proti výše uvedeným rozsudkům.

131 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že existuje dostatečně přímá příčinná souvislost mezi nedodržením přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věcech T-72/06 a T-79/06 a škodou, která vznikla společnosti Gascogne před vydáním rozsudků ze dne 16. listopadu 2011, *Groupe Gascogne v. Komise* (T-72/06, nezveřejněný, EU:T:2011:671), a ze dne 16. listopadu 2011, *Sachsa Verpackung v. Komise* (T-79/06, nezveřejněný, EU:T:2011:674), a spočívá v platbě nákladů na bankovní záruku během doby, která odpovídá překročení této přiměřené lhůty.

K vyčíslení vzniklé majetkové újmy

132 Zprv je třeba připomenout, že délka řízení ve věcech T-72/06 a T-79/06 překročila přiměřenou lhůtu soudního rozhodování v obou těchto věcech o 20 měsíců (viz bod 78 výše).

133 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že jim vznikla škoda během doby od 30. května 2011, data, kdy se mělo stát rozhodnutí C(2005) 4634 pravomocným, do 12. prosince 2013, data, kdy byla pokuta skutečně zaplacená.

134 V tomto ohledu žalobkyně v žalobě upřesňují, že veškeré náklady spojené s bankovní zárukou, které zaplatily „po 30. květnu 2011“, musí být považovány za vzniklé ztráty. Na podporu svého návrhu na náhradu škody předkládají oznámení o platbě vystavená bankou počínaje druhým čtvrtletím roku 2011.

135 Návrh na náhradu škody, ve znění odůvodnění žaloby, podaný žalobkyněmi v jejich druhém bodě návrhových žádání, na částku 184 571 eur, odpovídá platbě nákladů na bankovní záruku počínaje dnem 30. května 2011.

136 Z pravidel upravujících řízení před unijními soudy, zejména z článku 21 statutu Soudního dvora Evropské unie a z čl. 44 odst. 1 jednacího řádu ze dne 2. května 1991 přitom vyplývá, že spor je v zásadě určen a vymezen účastníky řízení a že unijní soud nesmí rozhodnout ultra petita (rozsudky ze dne 10. prosince 2013, *Komise v. Irsko a další*, C-272/12 P, EU:C:2013:812, bod 27, a ze dne 3. července 2014, *Electrabel v. Komise*, C-84/13 P, nezveřejněný, EU:C:2014:2040, bod 49).

137 Tribunál se nesmí odchýlit od návrhu žalobkyň a rozhodnout z úřední povinnosti o náhradě škody vzniklé před 30. květnem 2011, tedy škodě vzniklé během doby, které se chronologicky odlišuje od té, během které žalobkyním – podle jejich tvrzení – vznikla škoda.

138 Náklady na bankovní záruku zaplacené společností Gascogne po 16. listopadu 2011 dále nemají dostatečně přímou příčinnou souvislost s nedodržením přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věcech T-72/06 a T-79/06 (viz bod 130 výše).

139 V projednávané věci tedy škoda, kterou lze nahradit, odpovídá nákladům na bankovní záruku zaplaceným společností Gascogne mezi 30. květnem 2011 a 16. listopadem 2011.

- 140 Zatřetí z písemností předložených žalobkyněmi vyplývá, že náklady na bankovní záruku byly placeny společností Gascogne čtvrtletně a čtvrtletní splátka byla v plném rozsahu splatná, pokud bankovní záruka pokračovala během nového čtvrtletí. Tyto písemnosti rovněž ukazují, že pro druhé, třetí a čtvrté čtvrtletí roku 2011 náklady na bankovní záruku zaplacené společností Gascogne činily 19 945,21 eura, 20 120,38 eura a 20 295,55 eura.
- 141 Náklady na bankovní záruku vynaložené společností Gascogne tedy byly 6 648,40 eura v červnu 2011, 20 120,38 eura během třetího čtvrtletí roku 2011 a 20 295,55 eura během čtvrtého čtvrtletí roku 2011.
- 142 Z toho vyplývá, že náklady na bankovní záruku zaplacené společností Gascogne během období od 30. května 2011 do 16. listopadu 2011 činily 47 064,33 eura.
- 143 Vzhledem k výše uvedenému je třeba společnosti Gascogne přiznat náhradu škody ve výši 47 064,33 eura z titulu náhrady majetkové újmy, která jí vznikla nedodržením přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věcech T-72/06 a T-79/06 a spočívá v platbě dodatečných nákladů na bankovní záruku.

b) K údajným nemajetkovým újmám a k domnělé příčinné souvislosti

- 144 Žalobkyně tvrdí, že porušení přiměřené lhůty soudního rozhodování bylo zdrojem několika nemajetkových újem, a sice zásahu do dobré pověsti podniku, nejistoty při plánování přijímaných rozhodnutí, potíží při řízení samotného podniku a konečně úzkosti a mrzutosti členů řídicích orgánů a zaměstnanců společnosti. Mimoto existuje přímá příčinná souvislost mezi nedodržením přiměřené lhůty soudního rozhodování a údajnými nemajetkovými újmami. Žalobkyně vyčísľují výši jejich nemajetkových újem na částku přinejmenším 500 000 eur.
- 145 Soudní dvůr Evropské unie zaprvé odpovídá, že žalobkyně neupřesňují skutečnosti, které zakládají jejich nemajetkové újmy, a neprokazují, že jim vznikla skutečná a určitá škoda. Zadruhé a podpůrně žalobkyně neprokazují existenci příčinné souvislosti mezi nedodržením přiměřené lhůty soudního rozhodování a nemajetkovými újmami, kterých se dovolávají. Zatřetí a podpůrněji, nemajetková újma by měla být vyčíslena na nejvýše 5 000 eur.
- 146 Zaprvé je třeba posoudit nemajetkové újmy údajně vzniklé členům řídicích orgánů a zaměstnancům žalobkyň a zadruhé nemajetkové újmy údajně vzniklé samotným žalobkyněm.

K údajným nemajetkovým újmám vzniklým členům řídicích orgánů a zaměstnancům žalobkyň

- 147 Je třeba uvést, že návrhová žádání žaloby se týkají pouze vlastních zájmů žalobkyň, a nikoliv osobních zájmů jejich řídicích pracovníků nebo jejich zaměstnanců. Kromě toho žalobkyně se nedovolávají postoupení práv nebo výslovného zmocnění, které by je zmocňovalo předložit návrh na náhradu újmy vzniklé jejich řídicím pracovníkům nebo jejich zaměstnancům.
- 148 Návrh na náhradu nemajetkových újem údajně vzniklých řídicím pracovníkům a zaměstnancům žalobkyň musí být tudíž odmítnut jako nepřipustný, neboť ze spisu nevyplývá, že žalobkyně byly zmocněny uvedenými pracovníky a zaměstnanci k podání žaloby náhradu újmy jejich jménem (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 12. května 2010, CPEM v. Komise, C-350/09 P, nezveřejněné, EU:C:2010:267, bod 61, a rozsudek ze dne 30. června 2009, CPEM v. Komise, T-444/07, EU:T:2009:227, body 39 a 40).
- 149 V každém případě existence újmy vzniklé řídicím pracovníkům nebo zaměstnancům žalobkyň není prokázána. Žalobkyně totiž činí prostá tvrzení a nepřinášejí žádný konkrétní důkaz, který by prokazoval úzkost a mrzutosti, které by utrpěli jejich řídicí pracovníci a jejich zaměstnanci z důvodu

porušení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věcech T-72/06 a T-79/06. Žalobkyně dále neprokazují, že jejich řídicí pracovníci a jejich zaměstnanci utrpěli osobní a přímou škodu, která by se lišila od té, která by jim vznikla osobně.

- 150 Návrh na náhradu nemajetkových újem údajně vzniklých členům řídicích orgánů a zaměstnancům žalobkyň tudíž musí být odmítnut jako nepřipustný a v každém případě zamítnut jako neopodstatněný.

K nemajetkovým újmám údajně vzniklým žalobkyním

- 151 Z judikatury vyplývá, že pokud žalobce nepředkládá žádný důkaz, který by mohl prokazovat existenci a určovat rozsah jeho morální či nemajetkové újmy, musí přinejmenším prokázat, že mu dotčené jednání mohlo z důvodu jeho závažnosti takovou újmu způsobit (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 16. července 2009, SELEX Sistemi Integrati v. Komise, C-481/07 P, nezveřejněný, EU:C:2009:461, bod 38; ze dne 28. ledna 1999, BAI v. Komise, T-230/95, EU:T:1999:11, bod 39 a ze dne 16. října 2014, Evropaiki Dynamiki v. Komise, T-297/12, nezveřejněný, EU:T:2014:888, body 31, 46 a 63).
- 152 V tomto ohledu je třeba zaprvé zdůraznit, že se žaloba omezuje na uvedení zásahu do dobré pověsti žalobkyň a neposkytuje další upřesnění.
- 153 Za těchto podmínek žalobkyně neprokazují, že porušení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věcech T-72/06 a T-79/06 mohlo způsobit zásah do její dobré pověsti.
- 154 V každém případě v projednávané věci je zjištění nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování provedené v bodě 78 výše s ohledem na předmět a závažnost tohoto nedodržení dostatečné pro nápravu zásahu do dobré pověsti tvrzeného žalobkyněmi.
- 155 Zadruhé okolnost, že žalobkyně byly postaveny do stavu nejistoty zejména ohledně úspěchu jejich žalob proti rozhodnutí C(2005) 4634, je vlastní jakémukoliv soudnímu řízení. Kromě toho žalobkyně musely nutně vědět, že věci T-72/06 a T-79/06 vykazovaly určitý stupeň složitosti a že tato složitost byla spojena jednak s počtem souběžných žalob po sobě podaných Tribunálu v různých jazycích řízení proti rozhodnutí C(2005) 4634 a jednak s tím, že tento soud musel provést důkladné šetření objemných spisů a zejména prokázat skutkový stav a provést věcný přezkum sporu.
- 156 Nicméně délka řízení ve věcech T-72/06 a T-79/06 5 let a 9 měsíců překročila odhad doby, o které mohly žalobkyně uvažovat zejména v okamžiku podání žalob. Kromě toho z řízení ve věcech T-72/06 a T-79/06 vyplývá doba 3 roky a 10 měsíců mezi ukončením písemné části řízení a zahájením ústní části řízení. Tyto doby nejsou odůvodněny přijetím organizačních procesních opatření, prováděním důkazů ani výskytem námitek či překážek v řízení.
- 157 Za těchto podmínek mohlo nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věcech T-72/06 a T-79/06 postavit žalobkyně do stavu nejistoty, která překročila nejistotu obvykle vyvolanou soudním řízením. Tento dlouhotrvající stav nejistoty měl nutně vliv na plánování přijímaných rozhodnutí a na řízení těchto společností, a byl tedy příčinou vzniku nemajetkové újmy.
- 158 Zatřetí za okolností projednávané věci není nemajetková újma vzniklá žalobkyním z důvodu dlouhotrvajícího stavu nejistoty, do kterého byly uvedeny, zcela nahrazena zjištěním nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování.
- 159 V tomto ohledu žalobkyně tvrdí, že jejich nemajetková újma musí být vyčíslena na „přinejmenším“ 500 000 eur s ohledem na okolnosti.

- 160 Žalobkyně však zaprvé nepředkládají dostatečné důkazy, které by odůvodňovaly „přínejmenším“ částku 500 000 eur, požadovanou z titulu náhrady jejich nemajetkových újem. Je třeba rovněž uvést, že částka požadovaná žalobkyněmi směřuje k náhradě několika nemajetkových újem, a zejména zásahu do dobré pověsti, který není prokázán a v každém případě je dostatečně napraven zjištěním nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování (viz body 152 až 154 výše).
- 161 Zadruhé Soudní dvůr rozhodl, že vzhledem k nutnosti zajistit dodržování pravidel unijního práva hospodářské soutěže nemůže unijní soud žalobci povolit, aby pouze z důvodu nerespektování přiměřené lhůty soudního rozhodování zpochybnil opodstatněnost nebo výši pokuty, i když všechny jeho důvody směřující proti konstatováním ve věci výše této pokuty a jednání, které sankcionuje, byly zamítnuty (rozsudek ze dne 26. listopadu 2013, *Groupe Gascoigne v. Komise*, C-58/12 P, EU:C:2013:770, bod 78; viz rovněž v tomto smyslu rozsudky ze dne 16. července 2009, *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland v. Komise*, C-385/07 P, EU:C:2009:456, bod 194, a ze dne 8. května 2014, *Bolloré v. Komise*, C-414/12 P, nezveřejněný, EU:C:2014:301, bod 105).
- 162 Z toho vyplývá, že nedodržení přiměřené lhůty rozhodování v rámci přezkumu žaloby podané proti rozhodnutí Komise ukládajícímu podniku pokutu za porušení pravidel hospodářské soutěže v rámci unijního práva nemůže vést k úplnému či částečnému zrušení pokuty uložené tímto rozhodnutím (rozsudky ze dne 26. listopadu 2013, *Groupe Gascoigne v. Komise*, C-58/12 P, EU:C:2013:770, bod 78, a ze dne 26. listopadu 2013, *Kendrion v. Komise*, C-50/12 P, EU:C:2013:771, bod 88; viz rovněž v tomto smyslu rozsudek ze dne 8. května 2014, *Bolloré v. Komise*, C-414/12 P, nezveřejněný, EU:C:2014:301, bod 107).
- 163 Vzhledem k její úrovni by poskytnutí náhrady navrhané žalobkyněmi z titulu nemajetkové újmy, která jim vznikla, vedlo ve skutečnosti ke zpochybnění výše pokuty uložené žalobkyním rozhodnutím C(2005) 4634, i když není prokázáno, že nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věcech T-72/06 a T-79/06 mělo vliv na výši této pokuty.
- 164 Částku požadovanou žalobkyněmi tedy nelze považovat za relevantní kritérium pro vyčíslení výše náhrady, kterou mají právo si nárokovat.
- 165 Tudíž vzhledem k posouzení provedeným v bodech 155 až 164 výše a zejména k rozsahu nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování, jednání žalobkyň, nutnosti zajistit dodržování unijních pravidel hospodářské soutěže a efektivitě projednávané žaloby, je třeba rozhodnout *ex aequo et bono*, že odškodnění ve výši 5 000 eur pro každou z žalobkyň představuje přiměřenou náhradu újmy, která jim vznikla z důvodu dlouhotrvajícího stavu nejistoty, ve kterém se nacházely během řízení ve věcech T-72/06 a T-79/06.

c) K úrokům

- 166 Žalobkyně se domáhají, aby jim Tribunál kromě výše náhrady, kterou je možné jim přiznat, přičkl kompenzační úroky a úroky z prodlení o úrokové sazbě používané ECB na její hlavní refinanční operace, zvýšené o dva procentní body, ode dne podání žaloby.
- 167 V tomto ohledu je třeba rozlišit kompenzační úroky od úroků z prodlení (rozsudek ze dne 27. ledna 2000, *Mulder a další v. Rada a Komise*, C-104/89 a C-37/90, EU:C:2000:38, bod 55).
- 168 Zaprvé, pokud jde o kompenzační úroky, je třeba připomenout, že nelze nezohlednit nepříznivé důsledky vyplývající z časového úseku, který uplynul mezi poškozujícím jednáním, a vyčíslením náhrady újmy, neboť je třeba přihlédnout k měnovému znehodnocení (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. února 1994, *Grifoni v. Komise*, C-308/87, EU:C:1994:38, bod 40, a ze dne 13. července 2005, *Camar*

v. Rada a Komise, T-260/97, EU:T:2005:283, bod 138). Kompenzační úroky slouží ke kompenzaci uplynutí času do soudního vyčíslení výše újmy, nezávisle na jakémkoli prodlení přičitatelném dlužníku (rozsudek ze dne 12. února 2015, Komise v. IPK International, C-336/13 P, EU:C:2015:83, bod 37).

- 169 Pokud jde o datum, k němuž má být výpočet úpravy s ohledem na měnovou inflaci ukončen, musí v zásadě odpovídat dni vyhlášení rozsudku, který stanovil povinnost nahradit újmu utrpěnou žalobcem (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 19. května 1992, Mulder a další v. Rada a Komise, C-104/89 a C-37/90, EU:C:1992:217, bod 35; ze dne 13. července 2005, Camar v. Rada a Komise, T-260/97, EU:T:2005:283, bod 142 a 143, a ze dne 26. listopadu 2008, Agraz a další v. Komise, T-285/03, nezveřejněný, EU:T:2008:526, body 54 a 55).
- 170 V projednávané věci náhrada přiznaná každé z žalobkyň z titulu nemajetkové újmy, která jim vznikla, pokrývá období před datem vyhlášení tohoto rozsudku, a není tedy třeba přiznat kompenzační úroky za dobu před tímto datem.
- 171 Pokud jde dále o náhradu dlužnou společností Gascogne z titulu majetkové újmy, která této společnosti vznikla, z judikatury citované v bodě 168 výše vyplývá, že jsou žalobkyně oprávněny požadovat, aby kromě této náhrady byly ode dne 30. května 2011 přiznány kompenzační úroky.
- 172 Nicméně druhým bodem návrhových žádání se žalobkyně domáhají, jak potvrdily na jednání, aby jim byly kromě výše náhrady, na kterou mohou mít nárok, přiznány kompenzační úroky „ode dne podání žaloby“ v projednávané věci.
- 173 Kompenzační úroky, které musí být přiznány kromě náhrady přiznané společnosti Gascogne z titulu majetkové újmy, která této společnosti vznikla, tudíž nabíhají ode dne 4. srpna 2014 v souladu s návrhem předloženým v žalobě.
- 174 Kromě toho žalobkyně, které se dovolávají vzniklé ztráty, nepředkládají žádný důkaz, který by umožnil prokázat, že z nákladů na bankovní záruku zaplacené společností Gascogne mezi 30. květnem 2011 a 16. listopadem 2011 mohly nabíhat úroky, jejichž sazba je sazbou používanou ECB na její hlavní refinanční operace, zvýšenou o dva procentní body (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 27. ledna 2000, Mulder a další v. Rada a Komise, C-104/89 a C-37/90, EU:C:2000:38, bod 219, a ze dne 26. listopadu 2008, Agraz a další v. Komise, T-285/03, nezveřejněný, EU:T:2008:526, bod 49).
- 175 Společnost Gascogne se tudíž nemůže domáhat použití kompenzačních úroků vypočtených na základě sazby používané ECB na její hlavní refinanční operace, zvýšené o dva procentní body.
- 176 Naopak měnové znehodnocení spojené s plynutím času je znázorněno roční sazbou inflace zjištěnou pro dané období Eurostatem (statistický úřad Evropské unie) v členském státě, ve kterém má společnost Gascogne sídlo (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 27. ledna 2000, Mulder a další v. Rada a Komise, C-104/89 a C-37/90, EU:C:2000:38, body 220 a 221, ze dne 13. července 2005, Camar v. Rada a Komise, T-260/97, EU:T:2005:283, bod 139, a ze dne 26. listopadu 2008, Agraz a další v. Komise, T-285/03, nezveřejněný, EU:T:2008:526, bod 50).
- 177 Z toho důvodu sazba kompenzačních úroků, které musí být přiznány kromě náhrady dlužné společnosti Gascogne z titulu majetkové újmy, která této společnosti vznikla, odpovídá sazbě roční inflace zjištěné Eurostatem v členském státě, ve kterém má tato společnost sídlo, za období mezi 4. srpnem 2014 a datem vyhlášení tohoto rozsudku v mezích návrhu žalobkyň.
- 178 Zadruhé, pokud jde o úroky z prodlení, z judikatury vyplývá, že povinnost platit takové úroky vzniká v zásadě od vyhlášení rozsudku, který ukládá povinnost k náhradě újmy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. června 1990, Sofriport v. Komise, C-152/88, EU:C:1990:259, bod 32 a citovaná judikatura).

- 179 Za účelem stanovení sazby úroků z prodlení, je třeba přihlídnout k čl. 83 odst. 2 písm. b) a k čl. 111 odst. 4 písm. a) nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 1268/2012 ze dne 29. října 2012 o prováděcích pravidlech k nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 966/2012, kterým se stanoví finanční pravidla o souhrnném rozpočtu Unie (Úř. věst. 2012, L 362, s. 1). Na základě těchto ustanovení je úrokovou sazbou u pohledávek, jež nebyly uhrazeny ke dni uplynutí lhůty, sazba, kterou uplatňuje ECB na své hlavní refinanční operace, zveřejněná v řadě C Úředního věstníku Evropské unie a platná v první kalendářní den měsíce splatnosti, zvýšená o tři a půl procentních bodů
- 180 V projednávané věci je třeba náhradu újmy uvedenou v bodech 143 a 165 výše, včetně kompenzačních úroků z náhrady majetkové újmy vzniklé společnosti Gascogne, zvýšit o úroky z prodlení ode dne vyhlášení tohoto rozsudku do úplného zaplacení.
- 181 Kromě toho sazba tohoto navýšení musí být stanovena v mezích návrhu žalobkyň (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 19. května 1992, Mulder a další v. Rada a Komise, C-104/89 a C-37/90, EU:C:1992:217, bod 35, a ze dne 8. května 2007, Citymo v. Komise, T-271/04, EU:T:2007:128, bod 184).
- 182 Sazbou úroků z prodlení tedy bude sazba stanovená ECB pro její hlavní refinanční operace, zvýšená o dva procentní body, jak navrhuje žalobkyně.

d) Závěr o výši náhrady újmy a o úrocích

- 183 Vzhledem k výše uvedenému je třeba projednávané žalobě částečně vyhovět v rozsahu, v němž směřuje k náhradě újmy vzniklé žalobkyním z důvodu porušení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věcech T-72/06 a T-79/06, aniž by bylo třeba nařídit provedení znaleckého posudku podpůrně navrhovaného žalobkyněmi.
- 184 Náhrada přiznaná společnosti Gascogne z titulu škody, která jí vznikla z důvodu platby dodatečných nákladů na bankovní záruku, činí 47 064,33 eura, zvýšených o kompenzační úroky ode dne 4. srpna 2014 do vyhlášení tohoto rozsudku, o roční sazbě inflace zjištěné Eurostatem v členském státě, ve kterém má tato společnost sídlo.
- 185 Náhrada přiznaná každé z žalobkyň z titulu jejich nemajetkové újmy činí 5 000 eur.
- 186 Výše náhrad újmy uvedených v bodech 184 a 185 výše, včetně kompenzačních úroků k náhradě majetkové újmy vzniklé společnosti Gascogne, bude zvýšena o úroky z prodlení za podmínek uvedených v bodech 180 a 182 výše.
- 187 Žaloba se ve zbývajících částech zamítá.

K nákladům řízení

- 188 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. V usnesení ze dne 2. února 2015, Gascogne Sack Deutschland a Gascogne v. Evropská unie (T-577/14, nezveřejněné, EU:T:2015:80), byla přitom zamítnuta námitka nepřípustnosti vznesená Soudním dvorem Evropské unie a bylo rozhodnuto, že o náhradě nákladů řízení bude rozhodnuto později. Unie zastoupená Soudním dvorem Evropské unie tedy ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení, které byly vynaloženy žalobkyněmi a souvisejí s námitkou nepřípustnosti, ohledně které bylo vydáno usnesení ze dne 2. února 2015, Gascogne Sack Deutschland a Gascogne v. Evropská unie (T-577/14, nezveřejněné, EU:T:2015:80).

- ¹⁸⁹ Podle čl. 134 odst. 3 jednacího řádu platí, že pokud měli účastníci řízení ve věci částečně úspěch i neúspěch, ponese každý z nich vlastní náklady řízení. Jeví-li se to však vzhledem k okolnostem v projednávané věci jako odůvodněné, může Tribunál rozhodnout, že účastník řízení ponese vlastní náklady řízení a nahradí část nákladů řízení vynaložených druhým účastníkem řízení.
- ¹⁹⁰ V projednávané věci měly žalobkyně částečně úspěch, pokud jde o jejich návrhová žádání ve věci samé. Z velké části však neměly úspěch v návrhu na náhradu újmy. Za těchto podmínek a s ohledem na všechny okolnosti dané věci je třeba rozhodnout, že každá účastnice řízení ponese vlastní náklady řízení.
- ¹⁹¹ Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení. Je třeba rozhodnout, že Komise ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí rozšířený senát)

rozhodl takto:

- 1) Evropské unii, zastoupené Soudním dvorem Evropské unie, se ukládá, aby společnosti Gascogne nahradila škodu ve výši 47 064,33 eura z titulu majetkové újmy vzniklé této společnosti z důvodu nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věcech, ve kterých byly vydány rozsudky ze dne 16. listopadu 2011, *Groupe Gascogne v. Komise* (T-72/06, nezveřejněný, EU:T:2011:671), a ze dne 16. listopadu 2011, *Sachsa Verpackung v. Komise* (T-79/06, nezveřejněný, EU:T:2011:674). Tato náhrada škody bude navýšena o kompenzační úroky ode dne 4. srpna 2014 do vyhlášení tohoto rozsudku o roční sazbě inflace zjištěné pro dané období Eurostatem (Statistický úřad Evropské unie) v členském státě, ve kterém má tato společnost sídlo.
- 2) Unii, zastoupené Soudním dvorem Evropské unie, se ukládá, aby společnosti Gascogne Sack Deutschland GmbH i společnosti Gascogne nahradila škodu ve výši 5 000 eur z titulu nemajetkové újmy, která těmito společnostem vznikla z důvodu nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věcech T-72/06 a T-79/06.
- 3) Náhrady újmy uvedené v bodech 1 a 2 výše se zvýší o úroky z prodlení ode dne vyhlášení tohoto rozsudku do úplného zaplacení, o sazbě stanovené Evropskou centrální bankou (ECB) pro její hlavní finanční operace, zvýšené o dva procentní body.
- 4) Ve zbývajících částech se žaloba zamítá.
- 5) Unie, zastoupená Soudním dvorem Evropské unie, ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení, které byly vynaloženy společnostmi Gascogne Sack Deutschland a Gascogne a souvisejí s námitkou nepřípustnosti, ohledně které bylo vydáno usnesení ze dne 2. února 2015, *Gascogne Sack Deutschland a Gascogne v. Evropská unie* (T-577/14, nezveřejněné, EU:T:2015:80).
- 6) Společnosti Gascogne Sack Deutschland a Gascogne a Unie, zastoupená Soudním dvorem Evropské unie, ponесou vlastní náklady řízení týkající se žaloby, která vedla k tomuto rozsudku.
- 7) Evropská komise ponese vlastní náklady řízení.

Papasavvas

Labucka

Bieliūnas

Kreuschitz

Forrester

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 10. ledna 2017.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu	2
Řízení a návrhová žádání účastnic řízení	2
Právní otázky	4
A – K přípustnosti	4
1. K námitce nepřípustnosti vznesené primárně a vycházející z nedostatku jasnosti a přesnosti žaloby	5
a) K totožnosti poškozeného údajnou majetkovou a nemajetkovou újmou	5
b) K příčině, podstatě a rozsahu údajné nemajetkové újmy	5
2. K námitce nepřípustnosti vznesené podřídně a vycházející z marného uplynutí lhůty pro podání návrhu na náhradu údajné nemajetkové újmy	6
B – K věci samé	8
1. K údajnému nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věcech T-72/06 a T-79/06	8
2. K tvrzené újmě a domnělé příčinné souvislosti	10
a) K údajné majetkové újmě a domnělé příčinné souvislosti	11
K údajné ztrátě příležitosti nalézt dříve investora	11
K údajným ztrátám vzniklým z důvodu platby úroků z výše pokuty a z důvodu platby nákladů na bankovní záruku	13
– Úvodní poznámky	13
– K platbě úroků z výše pokuty	14
– K platbě nákladů na bankovní záruku	15
K vyčíslení vzniklé majetkové újmy	17
b) K údajným nemajetkovým újmám a k domnělé příčinné souvislosti	18
K údajným nemajetkovým újmám vzniklým členům řídicích orgánů a zaměstnancům žalobkyn	18
K nemajetkovým újmám údajně vzniklým žalobkyním	19
c) K úrokům	20

d) Závěr o výši náhrady újmy a o úrocích	22
K nákladům řízení	22